

19.

тсега нататък Орфей трябваше сам да се грижи за всичко. Нямаше го вече умният, предвидлив и ловък Кир, нямаше и преданият, верен и смел Траян. Орфей крачеше бързо по неравния тесен път и се оглеждаше от време на време. Все

му се струваше, че и при най-незначителната пречка, той ще се обърка и ще пропадне. Но кой пък ще седне да го закача? И защо ще го закача? Та само едно ли момче е минавало по този път?...

Така, плах и несигурен, Орфей измина няколко крачки. И се поуспокои. Мяркаха се далечни планини, мерджелееха се зелени баири, потопени в маранията на горещото предпладне. Ето, все по реката, все по тази хубава долина, все от дясно на безкрайната планинска верига, той ще стигне до своя роден край. Дали неговите родители го чакат? Те са го забравили и прежалили вече. Те са помислили, че му се е харесало в далечния, красив и непознат град при богатите и знатни хора, и че няма вече да се върне при тях. А Дика? И тя ли го е забравила? И тя ли не го чака вече?... Като си помисли за малката руса пастирка с ясните сини очи, топла тръпка мина през гърдите на Орфея и пресече краката му... Домъчня му за толкова изгубени дни, за дните пропилены в неволи и борби с ония студени, жестоки и лицемерни богаташи... Орфей си спомни как го извеждаха в блескавите широки зали за да им свири, как му се усмихваха престорено само защото му се усмихваше владе-